

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně **R. G.**, zastoupené JUDr. Janou Homolkovou, advokátkou v Českých Budějovicích, Biskupská 1, 370 01, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, 225 08, o kasační stížnosti žalobkyně – stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 10. 2002, č. j. 2 Ca 225/2002 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud 1. stupně svým rozsudkem ze dne 31. 10. 2002, č. j. 2 Ca 225/2002 – 18 potvrdil rozhodnutí žalované ze dne 23. 5. 2002, č. xxx, kterým stěžovatelce od 4. 7. 2002 odňala částečný invalidní důchod s odkazem na posudek lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Českých Budějovicích ze dne 10. 5. 2002, podle kterého již není částečně invalidní, neboť její schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla o 20 %.

Proti rozsudku soudu 1. stupně podala stěžovatelka včas odvolání, o němž Vrchní soud v Praze nerozhodl do 31. 12. 2002. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bylo řízení o tomto odvolání dnem 1. 1. 2003 zastaveno

a stěžovatelka mohla do 31. 1. 2003 podat proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost, což učinila.

V kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění po ustanovení advokáta, stěžovatelka uvádí jako její důvod vady řízení před soudem 1. stupně, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, tedy důvod, uvedený v § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s. Konkrétně namítá neúplné a nedostatečné zhodnocení svého zdravotního stavu. Konstatuje, že hodnocení posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, provedené na základě zdravotní dokumentace, odkazuje na kapitolu VIII. oddíl B, pol. 3 písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., a že v rámci tam stanoveného rozpětí byla použita míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 20%. Ze tří stupňů nemoci dolních cest dýchacích (Astma bronchiale) tak lékaři hodnotí onemocnění stěžovatelky jako lehký stupeň a v tomto rozmezí pak uznávají 20% vyjádřený pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Podle stěžovatelky však nebylo vzato v úvahu, že od roku 1993 trpí epilepsií, absence záchvatů po dobu posledních 5 let je dána trvalým užíváním léků, a dále zátěž, představovaná indikovaným ekzémem. Stěžovatelka proto není přesvědčena o objektivitě hodnocení svého zdravotního stavu. Z těchto důvodů navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí soudu 1. stupně. Připojenými lékařskými osvědčeními pak dokládá zhoršení svého zdravotního stavu.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 17. 4. 2003 uvedla, že nemá pochybnosti o správnosti posouzení zdravotního stavu stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí soudu 1. stupně a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Soud 1. stupně ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu posudkového spisu, posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Českých Budějovicích ze dne 10. 5. 2002 a posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 25. 9. 2002. Posudkovým spisem měl za prokázané, že stěžovatelka byla vyšetřena lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Českých Budějovicích dne 10. 5. 2002, který konstatoval diagnózu astma bronchiale alergické prvního typu, spojenou se sennou rýmou s normálním nálezem na spirometrii, a diagnózu epilepsie GM kompenzovanou léčbou s posledním záchvatem před pěti lety. Na základě těchto zjištění určil, že zdravotní stav stěžovatelky odpovídá stavům uvedeným v příloze č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění, v kapitole VIII. oddíl B, pol. 3 písm. a/ a činí 20%. Tento závěr je zcela shodný s pozdějším posudkem posudkové komise ze dne 25. 9. 2002, a to včetně hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky na horní hranici stanoveného rozpětí míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, tedy 20%, při hodnocení ke dni 23. 5. 2003, jakožto době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované.

Ve svém rozhodnutí vycházel soud 1. stupně z ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění, podle něhož je občan plně invalidní, pokud z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66%, nebo jestliže je schopen vykonávat pro zdravotní potíže výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek, a § 44 odst. 1 a 2 téhož, podle kterých je částečně invalidní tehdy, pokud z téhož důvodu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33%, nebo jestliže mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně ztěžuje obecné životní podmínky. Způsob posouzení zdravotního stavu, procentní míry hodnoty poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a okruhu zdravotních

postižení značně ztěžujících obecné životní podmínky upravuje § 6 a přílohy č. 2 a 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb.

Soud 1. stupně prověřil a konstatoval, že podrobné hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky bylo posudkovou komisí provedeno na základě zdravotní dokumentace stěžovatelky, doložené odbornými nálezy, především neurologického vyšetření MUDr. K. ze dne 3. 12. 2001, plicního vyšetření MUDr. F. ze 3. 4. 2002, neurologického vyšetření MUDr. K. ze 4. 6. 2002, alergologické dokumentace MUDr. P. (nedatováno) a vyšetření krevních plynů ze 3. 4. 2002. Na základě těchto podkladů bylo posudkovou komisí konstatováno, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky je (jak uvedeno výše) astma bronchiale prvního typu při polyvalentní inhalační alergii s lehkou sezónní alergickou rýmou bez výrazné poruchy dechových funkcí. Plicní ventilace byla zjištěna dobrá, a to na základě opakovaných spirometrických vyšetření. Komise se zabývala i stránkou neurologickou, když konstatovala, že záchvatové onemocnění se již několik let nevyskytlo, bylo kompenzováno bez záchvatů, EEG záznam je v mezích normy. Tento zdravotní stav posudková komise hodnotila jak uvedeno výše s tím, že v rámci stanoveného rozpětí zvolila maximální možnou míru poklesu hodnoty schopnosti soustavné výdělečné činnosti, tedy 20%. Při hodnocení komise vzala v úvahu i ostatní onemocnění, dokládaná ve spise. Tento stav byl konstatován ke dni vydání žalovaného rozhodnutí. Komise konstatovala zlepšení zdravotního stavu jak po stránce plicní, tak neurologické.

Na základě uvedených podkladů soud uzavřel, že stěžovatelka nebyla k datu vydání žalovaného rozhodnutí plně ani částečně invalidní, a napadené rozhodnutí žalované je proto vydané v souladu se zákonem a věcně správné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek soudu 1. stupně včetně řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu vymezeném ust. § 109 s. ř. s. Podle odstavce druhého Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. Podle třetího odstavce je dále vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst.1 písm. c/) nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Podle čtvrtého odstavce ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Pro posouzení zdravotního stavu občanů a dochované pracovní schopnosti jsou pro účely přezkumného soudního řízení ze zákona č. 582/1991 Sb. § 4 odst. 2 v platném znění povolány posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR. Pro toto řízení je nezbytné posouzení zdravotního stavu občanů tak, aby byly vyloučeny pochybnosti o úplnosti podkladů, na jejichž základě bylo posouzení prováděno, a aby nevznikly žádné pochybnosti ani o diagnóze onemocnění a okruhu zaměstnání, která zjištěným onemocněním vyhovují a která jsou schopni vykonávat.

Soud 1. stupně postupoval v souladu se zákonem, jestliže vycházel z posudku vydaného posudkovou komisí MPSV ČR, která zasedala v předepsaném složení, tedy za přítomnosti předsedy, tajemníka komise a dalšího lékaře, a to z oboru ftiseologie, tudíž z oboru nemoci, jež byla určena jako rozhodující příčina poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, zde astma bronchiale prvního typu při polyvalentní inhalační alergii s lehkou sezónní alergickou rýmou, bez výrazné poruchy dechových funkcí. Pokud by důvod kasační stížnosti

měl spočívat v tvrzených vadách řízení ve smyslu § 103 odst.1 písm. b/ s. ř. s., pak pro takovéto tvrzení soud neshledává žádný podklad ve spise, neboť správní orgán vycházel z řádného podkladu, totiž posouzení lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Českých Budějovicích, a tudíž jeho rozhodnutí mělo oporu ve spisu a nebylo také shledáno, že by takovéto zjištění bylo důsledkem porušení zákona v ustanovení o řízení před správním orgánem, resp. způsobem, který by mohl ovlivnit zákonnost. Rovněž tak nelze na samotné rozhodnutí žalované pohlížet jako nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť jak výrok, tak i důvody jsou zcela seznatelné; i forma vydaného rozhodnutí je v souladu se zákonem. Proto se soud zaměřil ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. i na další možné důvody, pro něž by mohlo být shledáno rozhodnutí soudu 1. stupně zmatečné nebo nezákonné, resp. nepřezkoumatelné, avšak žádný z těchto důvodů neshledal, když soud 1. stupně se velmi podrobně důvody, pro které nevyhověl stěžovatelce, zabýval. Na posudek posudkové komise ze všech shora uvedených důvodů nelze pohlížet jinak, nežli jako na úplný, správný a přesvědčivý a jestliže soud 1. stupně vycházel z takto podaného posudku a rozhodnutí žalované potvrdil, nepochybil.

K návrhu nových podkladů pro rozhodnutí - lékařských nálezů a zpráv - Nejvyšší správní soud konstatuje, že je vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož se v řízení před Nejvyšším správním soudem nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Obdobně byl soud 1. stupně nucen vycházet při přezkoumávání rozhodnutí žalované ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (tehdy § 250i o. s. ř., dnes § 75 odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost stěžovatelky není důvodná a byla proto Nejvyšším správním soudem podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože stěžovatelka ve věci neměla úspěch a žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení nemá právo na náhradu nákladů řízení, i když ve věci měla úspěch, protože přiznání náhrady nákladů správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, důchodového zabezpečení vylučuje cit. ust. § 60 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. 11. 2003

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu